

Το κείμενο δεν αξιώνει να αναχθεί σε πολιτική γραμμή και δεν περιέχει μια εύκολη καταληκτική αφήγηση γύρω από το θέμα που καταπιάνεται, για όποιον αναζητά κάτι τέτοιο. Σκοπός του είναι να ανοίξει μια κουβέντα στο συνέδριο της νΚΑ με όρους που θα μπορέσει να μεταφερθεί και στην κοινωνία.

Μια εποχή στην κόλαση (των εξαρτήσεων)

Η χρήση ναρκωτικών, ή ψυχοδραστικών ευρύτερα, ουσιών (φυσικών) από τον άνθρωπο χρονολογείται από την αυγή της εμφάνισης των οργανωμένων κοινωνιών. Αυτό σημαίνει ότι η αιτία για αυτό το γεγονός δεν μπορεί να αναχθεί σε φαινόμενο του κοινωνικού εποικοδομήματος, αλλά στην ίδια την πρωτογενή δημιουργία των κοινωνιών. Ο άνθρωπος καθώς αποξενώνεται από τη φύση, χάνει ένα κομμάτι του εαυτού του το οποίο προσπαθεί να υποκαταστήσει με άλλους τρόπους, όπως η ανάπτυξη θρησκευτικού φαινομένου, οικογενειακών θεσμών αλλά και χρήση ουσιών. Αυτό δεν μπορεί να μας οδηγήσει σε ανοχή απέναντι στο φαινόμενο ως «φύση» του αλλοτριωμένου ανθρώπου που θα αντιμετωπιστεί σε κάποια θολή κομμουνιστική απελευθέρωση. Η ισχύς των επαναστατικών ιδεών μετριέται και χτίζεται αναμετρώμενη με το σύνολο των κληρονομημένων ιδεολογικών μηχανισμών και στην μορφή που παίρνουν στον καπιταλισμό.

Ιστορική αναφορά

“The deliberate seeking of the psychoactive experience is likely to be at least as old as anatomically (and behaviorally) modern humans: one of the characteristics of Homo sapiens sapiens.”

Andrew Sherratt (1995).

Η παλαιότερη γραπτή αναφορά στην ανάπτυξη και χρήση οπίου είναι στο 3400 π.Χ. όταν η παπαρούνα του οπίου καλλιεργήθηκε στην Κάτω Μεσοποταμία (Νοτιοδυτική Ασία). Οι Σουμέριοι αναφέρονται σε αυτό ως Ουλ Γκιλ, το «φυτό απόλαυσης». Από τους Σουμέριους πέρασε σύντομα στους Ασσυρίους, οι οποίοι με τη σειρά τους θα μεταβιβάσουν στους Αιγυπτίους. Αναφέρονται ακόμα αρχαιολογικά ευρήματα που περιγράφουν τελετουργική χρήση ψυχοτρόπων ουσιών (μεσκαλίνης) στο υποκατάστατο, της μορφίνης, σιρόπι για τον βήχα από την Bayer, δηλαδή ηρωίνη. Από την στιγμή που οι ναρκωτικές ουσίες περνούν στη διαχείριση της βιομηχανίας η χρήση τους προωθείται «διά πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν». Κυκλοφορούν διαλύματα που περιέχουν από αλκοόλ και μαριχουάνα έως μορφίνη και κοκαΐνη για την αντιμετώπιση του βήχα, σωματικών πόνων, της διάρροιας ή του ενοχλητικού παιδικού κλάματος και γκρίνιας.

Μετά τον Α΄ παγκόσμιο πόλεμο η χρήση των ναρκωτικών μειώνεται και αρχίζουν να εμφανίζονται νόμοι στις ΗΠΑ που απαγορεύουν την παραγωγή, χρήση και εμπορία τους. Η χρήση περιθωριοποιείται και σχηματοποιείται ως κοινωνικό στίγμα απέναντι σε πληθυσμούς μεταναστών, το όπιο για τους Κινέζους, η μαριχουάνα για τους Μεξικάνους. Τα προβλήματα στο διεθνές εμπόριο που έφερε ο Β΄ παγκόσμιος πόλεμος έχουν ως αποτέλεσμα και την διακοπή της διακίνησης των ναρκωτικών, με την παραγωγή και εμπορία τους μετά τον πόλεμο να περνά σε εγκληματικές οργανώσεις της Κίνας και της Σικελίας.

Το οριστικό πέρας των ναρκωτικών σε κατάσταση παρανομίας χρονολογείται από την Σύμβαση του ΟΗΕ για τις ναρκωτικές ουσίες το 1961. Η διακίνηση ναρκωτικών ουσιών θεωρείται σήμερα η τρίτη μεγαλύτερη αγορά του παγκόσμιου εμπορίου με τον τζίρο της να εκτιμάται στα 200 δις \$.

**το κρασί Μαριάνη ήταν το αγαπημένο δυναμωτικό ποτό του Πάπα Λέων XIII, ένα από τα πολλά που περιείχαν κοκαΐνη και κυκλοφορούσαν στα τέλη του 19ου αιώνα*

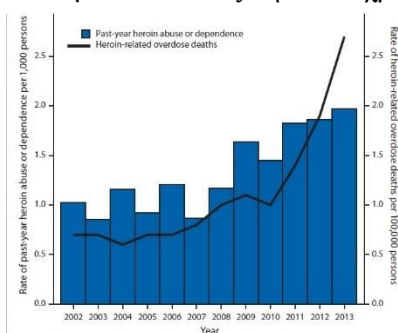
Σύγχρονη περιοδολόγηση

Η ροπή, η οποία δημιουργεί ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός στις κοινωνικές σχέσεις επεμβαίνει και στην χρήση των ναρκωτικών ενοποιώντας την σε ένα νέο κοινωνικό σύμπτωμα που παίρνει διάφορες μορφές και εκφάνσεις στο σήμερα. Μπορούμε να δούμε την αυγή της "δημόσιας" αποδοχής της χρήσης των ναρκωτικών και της κουλτούρας τους περίπου την δεκαετία του 1970. Το τέλμα του αντιπολεμικού κινήματος, ο πόλεμος στο Βιετνάμ καθώς και η αδυναμία χάραξης μιας νέας επαναστατικής στρατηγικής οδήγησαν εν τέλει και στην εκτόνωσή του κινήματος υπό την μορφή της κουλτούρας των drugs καθώς και σε ότι (εκείνη την περίοδο) έκρινε το σύστημα ως "παράνομο" και μη ηθικό. Εκεί μπορούμε να διακρίνουμε και το πρώτο πικ στην χρήση τους.

“**JUST SAY NO**”: σλόγκαν της καμπάνιας “War on drugs”, με την οποία ο ριγκανισμός προσπάθησε να αντιμετωπίσει την ανοδική τάση της χρήσης ναρκωτικών ουσιών, διήρκεσε όλη την δεκαετία του ’80 έως αρχές του ’90. Καταγράφει στις “επιτυχίες” του μείωση στα στατιστικά χρήσης ναρκωτικών από νέους (ειδικά της κάνναβης), στην ουσία του όμως, και με την ταυτόχρονη επέλαση του νεοφιλελευθερισμού, αποτελεί μια κοινωνική καταστροφή. Στιγματίζει τον χρήστη θέτοντας τον οριστικά εκτός κοινωνίας, δημιουργώντας ένα σκιάχτρο προορισμένο να τρομοκρατεί απέναντι στο ενδεχόμενο της χρήσης και όχι κάποιου τύπου ενημέρωση που θα κατέληγε σε μια ενεργητική επιλογή μη χρήσης. Χαρακτηρηστικά την προπαγάνδισαν του προγράμματος στα σχολεία δεν ανέλαβε κάποια κοινωνική, εκπαιδευτική ή ιατρική υπηρεσία αλλά η αστυνομία. Με αστυνομικούς να επισκέπτονται τα σχολεία και να «διατάζουν» τους μαθητές να μην κάνουν ναρκωτικά. Έγκυρα ή μη τα στατιστικά στοιχεία που διαφήμιζαν την αξία του “JUST SAY NO”, σήμερα φαίνεται ότι ακόμα και αν είχε κάποιο αποτέλεσμα ήταν παροδικό σε βαθμό που να μην έχει σημασία αν αυτή η καμπάνια έγινε ποτέ, ποσοτικά γιατί ποιοτικά είναι μια εντελώς διαφορετική υπόθεση.

Προχωρώντας στην δεκαετία ‘80-‘90 και στην κατάρρευση του Σοβιετικού Κράτους (1989-1991) μια κατάρρευση που σήμανε το τέλος των μεγάλων αφηγήσεων, των ιδεολογιών και εν τέλει... της ιστορίας. (sic) Ο καπιταλισμός φαίνεται να κερδίζει την ρεβάνς και η στροφή στον ατομικό υλισμό και το κυνήγι της απόλαυσης γίνονται η ουτοπία του δυτικού κόσμου. Η έκρηξη της διάδοσης των ναρκωτικών ουσιών φτάνει τα υψηλότερα επίπεδα ιστορικά στον εικοστό αιώνα και για πρώτη φορά εμφανίζεται μια νέα τάση αυτή της πολυτοξικομανίας. Υπάρχει δηλαδή πέρα από την αύξηση της χρήσης αύξηση και της ποικιλίας νέων ουσιών που χρησιμοποιούνται παράλληλα προκειμένου να καλύψουν κάθε συναίσθημα, επιθυμία ή ακόμη και να συμπληρώσουν παρενέργειες άλλων ουσιών. Τα ναρκωτικά φεύγουν από το παρασκήνιο της ζωής και εμφανίζονται επιβλητικά στο πλαίσιο της καθημερινότητας όχι απλά για τα πιο περιθωριοποιημένα κομμάτια της κοινωνίας αλλά φαίνεται και μια πιο διαταξική πλέον χρήση τους.

Από το 2008 και μετά όπου υπάρχει πάλι ανάκαμψη της χρήσης εμφανίζονται και τα ναρκωτικά της κρίσης όπως για παράδειγμα shisha (κοκαΐνη των φτωχών), ναρκωτικά πολύ φθηνότερα αλλά και προσβάσιμα στο κοινωνικό περιθώριο αλλά και καταστροφικά για την υγεία του. Και μολονότι η χρήση των ναρκωτικών είναι συνδυασμένη με τον ατομικό δρόμο πλέον αυτό έχει καταρριφθεί. Παρατηρούμε την συγκρότηση καινοφανών ομάδων και συλλογικοτήτων που συγκροτούνται γύρω από την διακίνηση ή την "ένοχη απόλαυση" των ναρκωτικών. (π.χ. Πορχουίτος Πάτρα, Λόκος Χίο). Σώματα που βρίσκονται δίπλα δίπλα απολαμβάνουν αλλά δεν μπορούν να επικοινωνήσουν ουσιαστικά.

* Past-year heroin abuse or dependence is based on diagnostic criteria contained in the Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, 4th Edition.
Alternate Y-axis: The figure above is a histogram comparing the rates of past-year abuse or dependence and heroin-related overdose deaths in the United States, by year, during 2002-2013, which shows a strong positive correlation between the two. Heroin-related overdose deaths increased by 265% from 2002 to 2013.

Κοινωνικό σύμπτωμα με δύο πόλους: Χρήση-Εξάρτηση

Μπορούμε να διακρίνουμε δύο πόλους σε ότι αφορά αυτό το κοινωνικό σύμπτωμα. Αφενός την χρήση των ναρκωτικών ουσιών και την πλήρη εξάρτηση από αυτές.

Χρήση: Κυρίαρχα τοποθετείται στο επίπεδο της καθημερινής ζωής και της απόλαυσης του Υποκειμένου. Μια απάντηση που προσπαθεί να εναρμονιστεί με την ταχύτητα μετεξέλιξης του κόσμου και των κοινωνικών σχέσεων. Η χρήση προσπαθεί να απορροφήσει τους κραδασμούς μιας αλλοτρίωσης που συνεχώς βαθαίνει ειδικά στο πλαίσιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Έτσι η χρήση φαντάζει σαν μια ενδεχόμενη λύση στα πολλαπλά αδιέξοδα της καθημερινότητας που όμως ωθεί σε νέους φαύλους κύκλους. Δηλαδή αφού μέσω και της χρήσης καταφέρνει να κοινωνικοποιηθεί στις νέες σχέσεις πάλι βρίσκει αδιέξοδο αφού το συναισθηματικό κενό που προκύπτει από την ποιότητα τους παραμένει. Οι χρήστες συχνά δεν είναι εκτός κοινωνίας, τουλάχιστον όχι περισσότερο από κάθε άλλον. Τα ψυχαγωγικά (recreational) ναρκωτικά είναι και μέσο κοινωνικοποίησης. Ένα χαρακτηριστικό δείγμα αυτών που θέλουμε να ορίσουμε αποτελεί το κοινωνικό πείραμα του δρ. Μπρους Αλεξάντερ, ψυχολόγου-ερευνητή στο Βανκούβερ, που παρείχε ψυχολογική υποστήριξη σε ηρωινομανείς από τις αρχές της δεκαετίας του '70. Εκεί παρατήρησε το εξής: Οι βετεράνοι του πολέμου του Βιετνάμ, που είχαν εθιστεί στην ηρωίνη κατά τη διάρκεια της θητείας τους, μόλις γυρνούσαν στη χώρα τους από το πεδίο της μάχης σταματούσαν τη χρήση χωρίς να χρειάζονται ιδιαίτερη υποστήριξη, «απλά και ήσυχα», και δεν έκαναν ξανά καταναγκαστική χρήση ναρκωτικών, σε ποσοστό 99%. Ο Αλεξάντερ άρχισε τότε να αντιλαμβάνεται ότι ο εθισμός δεν είχε να κάνει με τη φύση της εθιστικής ουσίας, αλλά με τις συνθήκες της ζωής, καθώς και με την καθημερινή πίεση στην οποία υποβάλλονταν οι χρήστες. Μπορούμε να σκεφτούμε λίγο πως αυτό θα μεταφραζόταν στον σύγχρονο ολοκληρωτικό καπιταλισμό και τις συνθήκες ζωής που επιβάλλει.

Επιπρόσθετα διαφαίνεται ένταση της χρήσης προκειμένου το Υποκείμενο να καταφέρει να διαχειριστεί τα προβλήματα της επιβίωσης του αλλά και να φέρει πρωτοβάθμιες ανεπαρκείς αντιστάσεις στους ρυθμούς της καθημερινότητας (πχ κάνουν χασίσι προκειμένου να την παλέψουν στην δουλειά ή στην σχολή). Η χρήση πλέον πρωτοστατεί και στις εργασιακές ή τις σχέσεις αξιολόγησης. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αποτελούν τα ναρκωτικά για «διάβασμα» που έχουν αρχίσει να κερδίζουν ολοένα και περισσότερο χώρο σε συνδυασμό με το μοντέλο φοιτητή που διαμορφώνει το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο σε όλο τον κόσμο. Η ανάγκη του καπιταλισμού να αυξήσει τον ρυθμό παραγωγικότητας της εργασίας μεταφέρει μια πολυεπίπεδη ένταση στα εργαζόμενα Υποκείμενα που επιδιώκουν να είναι υπερ-αποδοτικά στην εργασία, υπερ-απολαυσιακά στην διασκέδαση και υπερ-καταναλωτικά στην αγορά σύμφωνα με τα κυρίαρχα πρότυπα.

Η χρήση των ψυχοδραστικών ουσιών, όπως όλα τα προκαπιταλιστικά φαινόμενα, στον καπιταλισμό παίρνουν νέα μορφή και παίζουν ρόλο στην αναπαραγωγή αυτού του συστήματος εξουσίας και όχι ένα γενικό ρόλο καταπίεσης. Ακόμα περισσότερο πρέπει να μείνουμε στο ρόλο των ουσιών στην εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, τα στοιχεία είναι συντριπτικά. Κάθε μελέτη που προσπαθεί να εξετάσει το φαινόμενο με ψυχραιμία και επιστημονική διαύγεια βάζει ένα όριο στη δεκαετία του '70, με ένα δεύτερο κάπου στο δεύτερο μισό της προηγούμενης δεκαετίας. Έχει να κάνει και με ποσοτικά χαρακτηριστικά, η εκθετική αύξηση της χρήσης ναρκωτικών ουσιών που ξεκινά το '70 δείχνει να επιβραδύνεται, χωρίς να σταματά, μετά το 2000. Αλλά κυρίως ποιοτικά, κρατική πολιτική, χαρακτηριστικά των χρηστών, ουσίες που χρησιμοποιούνται, και κοινωνικοπολιτικός ρόλος της χρήσης, αρχικά ως μέτρο καταστολής μειονοτήτων στη συνέχεια περνάμε στην πειθάρχηση της κοινωνικής πλειοψηφίας

· Η χρήση συνταγογραφούμενων ουσιών πρέπει να αντιμετωπιστεί αυτόνομα και να αναγνωριστεί ο ρόλος της που έχει ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Αν εξαιρεθούν από την συζήτηση αλλοιώνεται η εικόνα της σημερινής κρίσης, και πως έχει επιδράσει στις κοινωνικές σχέσεις και στο κομμάτι της χρήσης. Υπερδιπλάσιοι ρυθμοί αύξησης κατανάλωσης σε σχέση με τα συνήθη ναρκωτικά και εξαιρετικά πιο μαζικό φαινόμενο. Ακόμα πρέπει να σχολιαστεί η αντιμετώπισή τους ως μέσα αύξησης της παραγωγικότητας του εργαζόμενου, φαινόμενο που έχει τις ρίζες του στο Β' ΠΠ, και μέσο διαχείρισης και όχι αποφυγής της καθημερινότητας.

Στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό διακρίνουμε μια αυξημένη ροπή-τάση μετάβασης από την χρήση στην εξάρτηση. Κυρίαρχα παρότι δεν αποκλείονται από την εξάρτηση τα αστικά στρώματα το Υποκείμενο που εξαρτάται και οδηγείται στην εξαθλίωση ανήκει στα ημιπρολεταριοποιημένα-προλεταριοποιημένα στρώματα που θέλουν να διαφύγουν της σκληρής πραγματικότητας. Από την δεκαετία του 80 για παράδειγμα παρατηρείται το άνοιγμα από τα γκέτο των μαύρων προς τις υπόλοιπες κοινωνικές ομάδες. Η εξάρτηση αποτελεί παρόξυνση του ίδιου φαινομένου, δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί διαφορετικά. Με αυτήν την οπτική δεν μπορεί παρά οι ψυχοδραστικές ουσίες να αντιμετωπιστούν ενιαία στο σύνολο τους, είτε μιλάμε για σκληρά και μαλακά ναρκωτικά, παράνομα ή νόμιμα, συνταγογραφούμενα ή μη. Διαφορές υπάρχουν και πρέπει να αναδειχθούν.

Εξάρτηση: Στο επίπεδο αυτό αναγνωρίζουμε μια διαφορετική ποιότητα από αυτή της χρήσης αφού η ζωή του ατόμου κεντροθετείται γύρω από τις ναρκωτικές ουσίες. Όλο το φάσμα των βιολογικών και ψυχολογικών του αναγκών καθώς επίσης και η οργάνωση της ζωής του εξαρτάται από αυτό. Ξυπνάει για να βρεί την δόση του και κοιμάται ευχαριστημένος υπό την επίδρασή της. Απόλυτη υποταγή του ατόμου στις ουσίες και ολοκληρωτική καθήλωση καθώς η εξάρτηση δεν επιτρέπει στον εξαρτημένο να δημιουργήσει κοινωνικές σχέσεις. Το άτομο αποστερείται σταδιακά την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, την ικανότητα να οριοθετήσει την σκέψη του και την βούληση του καθώς και τα κοινωνικά αντανακλαστικά του. Σημαντικό ρόλο στο σημείο αυτό να πούμε ότι είναι και το περιβάλλον στο οποίο έχει μεγαλώσει και έχει διαμορφώσει τις άμυνες και την προσωπικότητά του το άτομο.

Οι εξαρτημένοι βιώνουν τον μεγαλύτερο στιγματισμό και την κοινωνική περιθωριοποίηση από την μία, ενώ από την άλλη παρότι αναγνωρίζεται ως ένα μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα στερούνται υγειονομικής περίθαλψης και πρόνοιας. Αποτελούν μια κοινωνική ομάδα που λόγω της θέσης της (αποστερημένοι από την δυνατότητα να φέρει ολοκληρωμένη αντίσταση στο στιγμάτισμα) σχηματίζει και ένα δοκιμαστικό πεδίο για το κράτος προκειμένου να δοκιμάσει τις κατασταλτικές του πολιτικές.(ιστορία με τις γυναίκες τοξικομανείς - οροθετικές).

Τα ποσοστά της τοξικομανίας στον χώρο των κοινωνικά αποκλεισμένων είναι υψηλά μολονότι υπάρχουν σοβαροί μεθοδολογικοί περιορισμοί που αφορούν τη συλλογή, την καταγραφή και τη συγκριτική εκτίμηση των δεδομένων. Με βάση, πάντως, τα στοιχεία που διαθέτει αυτή τη στιγμή το Ευρωπαϊκό Παρατηρητήριο για τα ναρκωτικά η κατάσταση είναι τραγική. Έχει βρεθεί ότι το 45.8% των τοξικομανών στην Ευρώπη είναι άνεργοι. Στην Ελλάδα το ποσοστό είναι ακόμα πιο υψηλό, φτάνοντας το 64,3%. Από τα επίσημα στοιχεία συνάγεται επίσης ότι ο μισός σχεδόν πληθυσμός των τοξικομανών που απευθύνεται σε θεραπευτικά προγράμματα έχει εγκαταλείψει το σχολείο ή έχει εκδιωχθεί απ' αυτό και δεν έχει καν ολοκληρώσει την πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Στο χώρο των φυλακισμένων περισσότεροι από

τους μισούς (54%) κάνει χρήση ουσιών μέσα στη φυλακή και μάλιστα ενδοφλέβια (το 34%). Ένα μεγάλο ποσοστό αυτών (το 3-26%) άρχισε τη χρήση ενώ βρισκόταν στη φυλακή. Σε σχέση με τους μετανάστες δεν υπάρχουν διαθέσιμα στοιχεία. Μόνο ότι το 1,4% των τοξικομανών που απευθύνθηκαν σε θεραπευτικά προγράμματα το 2002 ήταν μετανάστες. Υπάρχουν σοβαρές μελέτες σε πληθυσμούς αστέγων της Δανίας, της Γαλλίας και της Ιρλανδίας, που επιβεβαιώνουν τα μεγάλα ποσοστά τοξικομανίας. Η Ολλανδία και η Μ. Βρετανία αναφέρουν ποσοστά τοξικομανίας 14-80% στους αστέγους που ζουν σε πρόχειρα καταλύματα και ακόμα μεγαλύτερα σ' εκείνους που ζουν στο δρόμο. Τα παιδιά των τοξικομανών που οι γονείς τους συνεχίζουν να κάνουν χρήση έχουν διπλάσια πιθανότητα να εγκαταστήσουν κάποια τοξικομανία. Θεωρείται ότι αυτά τα παιδιά έχουν επικράτηση τοξικομανίας 37-49% στη διάρκεια της ζωής τους σε σύγκριση με ένα 29-39% των παιδιών των μη-χρηστών. Τα παιδιά που έχουν υποστεί κακοποίηση (σεξουαλική και άλλη) μέσα και έξω από την οικογένεια έχουν πολλαπλάσια πιθανότητα να αναπτύξουν τοξικομανία. Από σχετική έρευνα στην Πορτογαλία φαίνεται ότι αυτή είναι επταπλάσια. Στα παιδιά που ζουν στο δρόμο τα ποσοστά της τοξικομανίας είναι επίσης υψηλά, 2-8 φορές μεγαλύτερα από ότι στον υπόλοιπο πληθυσμό. Οι ουσίες που χρησιμοποιούν αυτά τα παιδιά είναι βασικά το κρακ, η ηρωίνη και τα διαλυτικά. Μεγάλα ποσοστά τοξικομανίας, ανευρίσκονται επίσης στα παιδιά που ζουν σε αναμορφωτήριο και δεν παρακολουθούν σχολείο. Στη Γαλλία το ποσοστό αυτό φτάνει το 65%, ενώ στη Φινλανδία το 40%. Τέλος πρέπει να πούμε ότι ένα μεγάλο ποσοστό των ασθενών που βρίσκονται σε ψυχιατρεία ή άλλες ψυχιατρικές υπηρεσίες κάνει χρήση ναρκωτικών. Από σχετικές έρευνες στη Δανία το ποσοστό αυτό φτάνει το 50-60%.

Ένα διαφορετικό ΤΙΝΑ...

"There were opium dens where one could buy oblivion, dens of horror where the memory of old sins could be destroyed by the madness of sins that were new"

Oscar Wilde

The Picture of Dorian Gray (1891)

Πίσω από το φαινόμενο της χρήσης και της εξάρτησης των ναρκωτικών υπάρχει μια κοινή αιτία ,μια πραγματικότητα η οποία βιώνεται υπόρρητα χωρίς όμως να διαφαίνεται ούτε αναζητείται το ερώτημα που βρίσκεται πίσω από αυτή και τη γεννά. Η χρήση των ναρκωτικών όπως είπαμε και παραπάνω είναι μια ατελέσφορη απάντηση απέναντι στα κοινά κοινωνικά προβλήματα έτσι και εμείς χρειάζεται να αναδείξουμε την ερώτηση αυτή και να προσπαθήσουμε να την απαντήσουμε και θεωρητικά και πρακτικά. Χρειάζεται να μιλήσουμε για τα ναρκωτικά!

"Είναι αλήθεια ότι αν ψάξει κανείς την ερώτηση που κρύβεται πίσω από την απάντηση που δίνουν τα ναρκωτικά θα βρει σίγουρα ως μία απάντηση ότι τα ναρκωτικά δεν είναι η απάντηση..."

Ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός καταλαμβάνει όλο και περισσότερα τμήματα της ζωής και το άτομο νιώθει να χάνει όλο και περισσότερο κομμάτια του εαυτού του, προσωπικής και όχι μόνο ελευθερίας ακόμη και την κυριότητα πάνω στο φυσικό του σώματος την οποία ψευδώς ψάχνει είτε να αναπληρώσει είτε να αποστερηθεί πλήρως μέσω των ουσιών. Μια κυριότητα που ποτέ δεν υπήρχε στην ουσία καθώς η επιβολή ψευδεπίγραφων ταυτοτήτων (έθνος, πατριαρχική οικογένεια, φύλο) από την κυρίαρχη τάξη

συνεχώς την συσκοτίζει μη επιτρέποντας μια πραγματική διαμόρφωση και παιδαγωγική των ενορμήσεων ενόψει της ένταξης σε μια απελευθερωμένη κοινωνία, και εν τέλει μια ανώτερη σχέση Φύση (Σώμα)-Κοινωνία.

Οι χρήστες είναι προφανές ότι δεν μπορούν να ενταχθούν με συγκεκριμένα κριτήρια (τουλάχιστον από εμάς) σε ένα ενιαίο Υποκείμενο και δεν είναι κατάλληλο να αναζητήσουμε μια ενιαία αντιμετώπιση.

Η αναγνώριση του εξαρτημένου αποτελεί το πρώτο επίπεδο για την παρέμβαση σε αυτόν. Ο εξαρτημένος με ανάγκη για ιατρική βοήθεια δεν περιγράφει παρά ένα μικρό κομμάτι του συνόλου, που φυσικά όμως χρήζει ειδικής απεύθυνσης. Είναι αναγκαία η παρέμβαση με συλλογικούς όρους στον εξαρτημένο προκειμένου να ενισχυθεί η βούλησή του να ενταχθεί σε προγράμματα απεξάρτησης. Παράλληλα αυτό προϋποθέτει ότι διεκδικούμε την αναβάθμιση των υγειονομικών υποδομών και της πρόνοιας απέναντι σε αυτά τα κοινωνικά φαινόμενα. Είναι σημαντικό να τονίσουμε ότι διάφορα προγράμματα απεξάρτησης λειτουργούν μέσα στις φυλακές και οι χρήστες αντιμετωπίζονται ως εγκληματίες. Καμία φυλάκιση των εξαρτημένων ατόμων άμεση φροντίδα σε δημόσια κέντρα και αναβάθμιση της σωματικής και ψυχικής υγείας που λαμβάνουν εκεί. Ιδιαίτερα απέναντι σε μια λογική ιδιωτικοποίησης της διαδικασίας απεξάρτησης πρέπει να στεκόμαστε απέναντι.

Σε μια διαδικασία συνέχειας και όχι αποκομμένη θα ήταν απαραίτητη η συμμετοχή κατά την διάρκεια των προγραμμάτων σε συλλογικές διαδικασίες συζήτησης μαζί τους ή πολιτιστικές και άλλες εκδηλώσεις που διοργανώνουν στα πλαίσια του προγράμματος τους. Για την επάρκεια της συγκεκριμένης παρέμβασης δεν θα μπορούσαμε να παραλείνουμε και την κομβική συμβολή μας στη φάση της επανένταξης. Οι εξαρτημένοι αντιμετωπίζουν τρομερά προβλήματα στην φάση αυτή αφού δυσκολεύονται να προσαρμοστούν στις νέες συνθήκες είτε αυτές είναι η αναζήτηση εργασίας είτε πολύ περισσότερο η σύναψη κοινωνικών σχέσεων οι οποίες δεν θα βλέπουν επάνω τους το στίγμα ενός εξαρτημένου αλλά ενός ανθρώπου προς αναζήτηση όπως και οι υπόλοιποι καλύτερες συνθήκες ζωής. Ανοιχτό κάλεσμα σε στέκια, εργατικές λέσχες αλλά και κοινωνικοπολιτικές πρωτοβουλίες. Η συμμετοχή ατόμων με το κοινωνικό στίγμα του εθισμού (μετά την διαδικασία της απεξάρτησης), στις συλλογικότητες μας μπορεί όχι μόνο να είναι βοηθητική για αυτούς αλλά είναι κρίσιμο ζήτημα τόσο για την αντιμετώπιση του ζητήματος συνολικά, αλλά και για την εξέλιξη της λειτουργίας των συλλογικοτήτων αυτών συνολικά. Πρέπει να μάθουμε να αντιμετωπίζουμε συλλογικά ζητήματα που θεωρούνται ιδιωτικά ή/και κρυφά, και όχι μόνο την εξάρτηση. Μπορούν να αποτελέσουν αναπόσπαστο και αναγκαίο κομμάτι των συλλογικοτήτων, η συλλογικότητα πρέπει να διεκδικήσει, και να μπορεί, να είναι αναπόσπαστο κομμάτι της διαδικασίας απεξάρτησης. Με σεβασμό στις ανάγκες για επιστημονική αντιμετώπιση (ιατρική και άλλη) των χρηστών, αλλά χωρίς όρια αρρώστου - θεραπευμένου.

LEGALIZE IT

*(Some call it tampee, Some call it the weed, Some call it Marijuana
Some of them call it Ganja ,Legalize it - don't criticize it
Legalize it and I will advertise it)
Bob Marley*

Το κίνημα του legalize it έρχεται να προσεγγίσει το φαινόμενο των ναρκωτικών όχι σαν ένα κοινωνικό σύμπτωμα που είναι, αλλά να ρυθμίσει την αγορά του αντιμετωπίζοντας το ως εμπόρευμα. Συσκοτίζει τις κοινωνικές αιτίες και ερωτήματα πίσω από το φαινόμενο, εκμεταλλευόμενο τον συμβολισμό που ιστορικά μπορεί να έχει αυτό έτσι ώστε να του δώσει καλύτερη θέση διακίνησης στην αγορά.

Το κίνημα αυτό στην Ελλάδα εμφανίστηκε εντονότερα όταν άνοιξε η κουβέντα γύρω από την αποποινικοποίηση του χασίς, του δικαιώματος στην χρήση και την διακίνηση. Δεν μιλάμε όμως για αφηρημένα δικαιώματα αλλά για δικαιώματα που παράγονται όταν ο Νόμος και το Κράτος (ή η αγορά και η παραγωγή) αναγνωρίζει τους φορείς τους ικανούς να ενταχθούν στην κανονικότητα που έχει ήδη επιβληθεί και μεταλλάσσεται. Εντοπίζεται μια προσπάθεια δημιουργίας συγκεκριμένου τύπου ανθρώπου - πολίτη που θα είναι αφενός εξατομικευμένος από την μια και θα συγκροτείται συλλογικά ακόμη και στο επίπεδο καθορισμένης επιθυμίας. Οτιδήποτε θα διαφεύγει τα όρια της χρήσης και των ουσιών που ορίζει το σύστημα ως επιτρεπτά και- ποιος άραγε είναι αρμόδιος να κάνει αυτήν την οριοθέτηση και με τι κριτήρια- θα συνεχίζει να καταστέλλεται, θα χρησιμοποιείται ως πλεονάζον και θα περιθωριοποιείται. Η παραγωγή και η διακίνηση αποτελούν ένα τεράστιο πεδίο κερδοφορίας στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό. Η αποποινικοποίηση θα συνιστά μια νομιμοποίηση και διευκόλυνση του κεφαλαίου να επεκταθεί. Αποπλέκει το παράνομο εμπόριο από θεσμοθετικές διαδικασίες ενώ οι χρήστες παραμένουν στο στόχαστρο αφού τις περισσότερες φορές δεν διώκονται λόγω της χρήσης αλλά λόγω της παραβατικής συμπεριφοράς που αυτή προκαλεί. Άμεση συνέπεια της αποποινικοποίησης, που θα αφορά την χρήση και διακίνηση της μαριχουάνας, θα είναι η αντιμετώπιση του όπως κάθε άλλο εμπόρευμα. Η εμπειρία μας από την ελεύθερη αγορά εμπορευμάτων κάθε άλλο παρά στηρίζει τα επιχειρήματα προς αυτή την κατεύθυνση. Το κυνήγι του κέρδους, που υποβαθμίζει την ποιότητα κάθε προϊόντος, καθιστώντας ακόμα και την τροφή επικίνδυνη, η πίεση του marketing προς το καταναλωτικό κοινό, η τάση του καπιταλισμού να συγκεντρώνει τις πηγές κερδοφορίας σε συνεχώς και λιγότερα χέρια. Η πίεση που γεννούν αυτοί οι παράγοντες στην σημερινή συγκυρία, με μια νεολαία που νιώθει την πραγματικότητα που ετοιμάζονταν να αντιμετωπίσει να διαλύεται, αποστερημένη από όσα θεωρούσε ως δεδομένα για να χτίσει την ζωή της, περιγράφουν την αδυναμία της θέσης της να αντιμετωπίσει την ευκολία πρόσβασης σε ψυχοδραστικές ουσίες. Η νεολαία σήμερα βρίσκεται σε αναζήτηση νέων μορφών αντίστασης, προσπαθώντας να ανταποκριθεί στις νέες συνθήκες της δομικής κρίσης, νέες μορφές συλλογικότητας, νέες διαπροσωπικές σχέσεις, παραχωρώντας άλλο ένα εργαλείο στο σύστημα, όπως η νόμιμη εμπορία, δεν μπορούμε παρά να περιμένουμε ότι θα το χρησιμοποιήσει ενάντια σε οτιδήποτε παρεκκλίνει της κυρίαρχης ιδεολογίας. Αναλογιζόμενοι αυτές τις συνθήκες σε μια νόμιμη αγορά ναρκωτικών ουσιών, που θα βρίσκεται στα χέρια λίγων πολυεθνικών κάθε άλλο παρά αισιοδοξία μας γεννά για τα πλεονεκτήματα της νόμιμης διακίνησης. Το πέρασμα σε μια «ρυθμιζόμενη αγορά» δεν θα σημάνει κανενός είδους απελευθέρωση για τον χρήστη, αλλά την αποδοχή της περαιτέρω επέμβασης του κεφαλαίου στον ελεύθερο χρόνο ως ένα ακόμα πεδίο κερδοφορίας. Το Legalize it συνιστά μια αποδοχή του ελλείμματος των κοινωνικών σχέσεων καθώς επικυρώνει την χρήση του εμπορεύματος ναρκωτικού

χωρίς να αναζητά τις βαθύτερες αιτίες που διέπουν την χρήση του .Μια κριτική που θα αφήνει στο απυρόβλητο τα ερωτήματα πίσω από την χρήση των ναρκωτικών και δεν θα τα βλέπει ως ένα καινοφανές κοινωνικό σύμπτωμα μας φαίνεται ελλιπής και εξυπηρετεί εν τέλει την ανασυγκρότηση της επιχειρηματικής δραστηριότητας του κεφαλαίου και της κρατικής του υπόστασης. Δεν είμαστε διατεθειμένοι να κρύψουμε το φαινόμενο των ναρκωτικών κάτω από το χαλάκι της αστικής νομιμότητας αλλά χρειάζεται να ακολουθήσουμε τον δρόμο της ανάλυσης και βαθύτερης γνώσης του κοινωνικού συμπτώματος των ναρκωτικών.

Κάθε τι αυθόρμητο που πηγάζει από την κοινωνία περιλαμβάνει και απελευθερωτικά στοιχεία αλλά και τάσεις υποταγής. Έτσι πολλές από τις κουλτούρες που γεννήθηκαν κυρίαρχα τον εικοστό αιώνα ως κουλτούρες αμφισβήτησης περιλάμβαναν και τα ναρκωτικά. Μια απελευθερωτική πολιτιστική προσέγγιση θα πρέπει να εξετάσει τα στοιχεία αυτού του πολιτισμού σε βάθος ακούγοντας την μουσική του, βλέποντας τις ταινίες του κτλ προσεγγίζοντας τα περιεχόμενά τους και κατ'επέκταση και τον τρόπο ζωής τους και να μην μένει σε μια επιδερμική ταυτοποίηση του φαινομένου ως ναρκωκουλτούρα. Αναγνωρίζοντας την δυναμική που έχουν να προσφέρουν στην συνολική κριτική απέναντι στην κυρίαρχη ιδεολογία. Στο σήμερα χρειάζεται να αναζητήσουμε τα σημεία σύγκλισης των ρευμάτων αυτών σε σχέση με την κοινωνική πραγματικότητα και τα προβλήματα της πληττόμενης πλειοψηφίας ως σημεία αφετηρίας ενός διαλόγου που θα επιδιώκει να μετασχηματίσει τις αντιφάσεις και τις τάσεις υποταγής τους όχι με μια λογική ηγεμονίας αλλά με μια λογική διαλόγου και σύνθεσης στην βάση. Η αδυναμία χαρακτήρα των χρηστών, συχνά πηγάζει από την δυσκολία προσαρμογής στις παρούσες συνθήκες (όπως περιγράφεται στο πείραμα που αναφέρεται). Αν δεν δούμε τις τάσεις χειραφέτησης σε αυτό κινδυνεύουμε να αποξενωθούμε τόσο από το φαινόμενο όσο και από κοινωνικές πρωτοπορίες της νεολαίας και όχι μόνο. Αυτή η παρατήρηση δεν πρέπει να συγχέεται με εξύμνηση της χρήσης των ναρκωτικών ή της ναρκωκουλτούρας. Αντίθετα αφορά αναγνώριση του γεγονότος ότι αυτή η κουλτούρα στοιχίζει διπλά, σε εν δυνάμει πρωτοπόρα κομμάτια. Η ευαισθησία απέναντι στην εκμετάλλευση αν δεν βρει απελευθερωτική διέξοδο στην συλλογική δράση, η ροπή προς την φυγή είναι η άλλη της επιλογή.

Question authority

Ο Τίμοθυ Λίρι ήταν ένας Αμερικανός ψυχολόγος που θεωρείται ο γκουρού της «acid generation». Αυτή ήταν μια πτυχή του κινήματος κοινωνικών δικαιωμάτων της δεκαετίας '60 που εναντιώνονταν στο σύστημα. Η θεωρία του έλεγε ότι μέσω του LSD μπορούσε να αναπτύχθει η συνείδηση των ανθρώπων. Η υποστήριξη αυτής της προσέγγισης από πλήθος καλλιτεχνών της εποχής (Jimi Hendrix, Jefferson Airplane, Grateful Dead κα) έδωσε δημοφιλία σε αυτήν την κουλτούρα, με τον συμβολισμό σύνδεσης χρήσης ναρκωτικών ουσιών και προοδευτικών κινήματων να μένει ζωντανός έως σήμερα. Στην πραγματικότητα η αύξηση της χρήσης ναρκωτικών παρουσιάζεται αφού το αντιπολεμικό και συνολικά διεκδικητικό κίνημα κοινωνικών δικαιωμάτων της δεκαετίας του '60 φτάνει σε τέλμα στις αρχές της δεκαετίας του '70.

<http://www.gallup.com/poll/6331/decades-drug-use-data-from-60s-70s.aspx>

http://www.gallup.com/poll/6352/Decades-Drug-Use-80s-90s.aspx?g_source=position5&g_medium=related&g_campaign=tiles

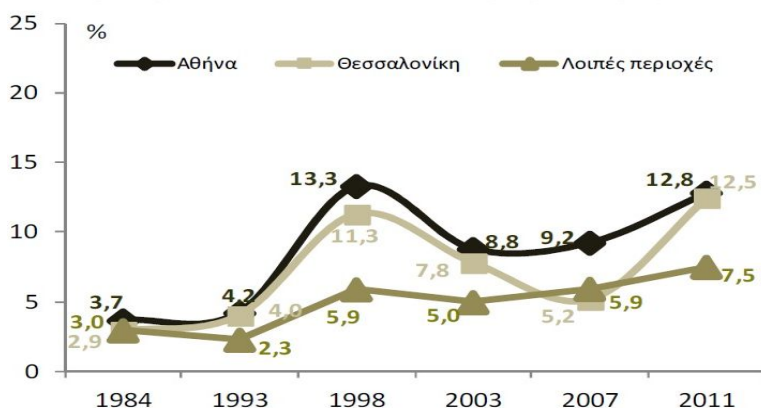
«Έναν δυνατό αντίπαλο πρέπει να τον νικήσεις όχι απλά να έχεις το κεφάλι σου ήσυχο με την σωστή γραμμή»

Μπορούμε να ξεκινήσουμε με μια απλή παραδοχή ότι τα ναρκωτικά είναι και μια αντικειμενική βιοχημεία που πάντα θα νικάει τις λέξεις. Πολλά πράγματα είναι απάντηση στην απογοήτευση και τα ναρκωτικά εντάσσονται σε αυτά από την σκοπιά των χρηστών. Τα ναρκωτικά δεν χρειάζονται επιχειρήματα και αντεπιχειρήματα για να δράσουν, για αυτό το σκέτο-«ΟΧΙ στα ναρκωτικά» είναι μια γραμμή άμυνας **αλλά χωρίς μια πραγματική γραμμή προσέγκυσης αυτών των ατόμων μακριά από τα ναρκωτικά δεν πρόκειται να τα καταφέρει**. Για αυτό το λόγο όταν άτομα στους κόλπους μας ή στον κοινωνικό μας χώρο κάνουν ναρκωτικά πρέπει να προσπαθούμε να το αντιμετωπίσουμε αφενός χωρίς ταμπού και αφετέρου στα πλαίσια μιας συλλογικής διαδικασίας. Η διαγραφή, το κρύψιμο κάτω από το χαλάκι της κατάστασης ή η περιθωριοποίηση αποτελούν τις πιο συντηρητικές αντιθεραπευτικές μορφές.

Η πολιτική κομμουνιστική οργάνωση οφείλει να έχει τα δικά της αντισταθμίσματα. Η πολιτική καθηκοντολογία στο σήμερα όσα όχι και να λέει θα έχει ναρκωτικά στους κόλπους της και καμιά επίδραση με την κοινωνία. Θα πρέπει να κάτσουμε να ερμηνεύσουμε πως η συλλογική μας ζωή θα μπορεί να αρχίσει να έχει ανταπόκριση τόσο στις ανάγκες όσο και στις επιθυμίες μας με την έννοια της αλληλεπίδρασης και της δράσης.

Αν κοιτάξουμε τις έρευνες και τα στατιστικά δεδομένα το σύμπτωμα αυτό θα έπρεπε να αποτελεί καθημερινή μάχη. Δεν είναι ένα δευτερεύον ζήτημα είναι μια πραγματικότητα που συναντιέται παντού. Στους συγγενείς μας, στους φίλους μας, στον κόσμο που θέλουμε να παρέμβουμε και να συστρατεύσουμε, στις φτωχές γειτονίες, στους πρόσφυγες και σε κάθε πόλη και πανεπιστήμιο σε όλο τον κόσμο (στατιστικές εικόνες).

Γράφημα 67: Διαχρονικές μεταβολές στη χρήση οποιασδήποτε παράνομης ουσίας ≥ 3 φορές σε όλη τη ζωή στους μαθητές 15-19 ετών, ανά γεωγραφικό στρώμα (%)

Ερευνητικό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο Ψυχικής Υγιεινής | 2012

Η κάλυψη της χρήσης στην καθημερινότητα χτυπάει το καμπανάκι και για τις συντροφικές μας σχέσεις ότι δεν αρκούν, ότι δεν καλύπτουν σε μια περίοδο μάλιστα που αυτές θα πρέπει να οχυρωθούν με ατσάλινο και αληθινό τρόπο. Χρειαζόμαστε νέες κοινωνικές σχέσεις που προϋποθέτουν επαναανοηματοδότηση της πολιτικής στο σήμερα, μιας πολιτικής που δεν θα μένει σε αιτήματα και

δράσεις εκτός του Υποκειμένου αλλά θα θέτει τα καθημερινά προβλήματά του ως πολιτικά επίδικα στο σήμερα και η επίλυση αυτών θα αναγνωρίζεται ως αναγκαία και εφικτή. Να πειραματιστούμε να εμβυθύνουμε τον τρόπο λειτουργίας μας θεμελιώνοντας μια Οργάνωση νέου τύπου στην πράξη περιγράφοντας νέες λειτουργικές δομές και συντροφικές σχέσεις όπως παραδείγματός χάριν θα μπορούσαμε να πειραματιστούμε με διαδικασίες αυτοανάλυσης της οργάνωσης που θα κεντροθετούν και τον διάλογο γύρω από τις λεγόμενες "δευτερεύουσες αντιθέσεις" προσπαθώντας να μιλήσουν και να προβληματιστούν για τον σεξισμό, τον ρατσισμό, γραφειοκρατισμό κτλ και να δίνουν συνεχή μάχη ξεκινώντας από το πως αυτά εκφράζονται μεταξύ των συντρόφων.

Η στράτευση στην κομμουνιστική απελευθέρωση απαιτεί την μέγιστη συγκέντρωση δυνάμεων στην τάξη, το κίνημα, την οργάνωση και από καθέναν μας ατομικά. Η φυγή, η αναζήτηση της απόλαυσης δίχως αύριο, η κατεύθυνση σε ατομικές λύσεις σημαίνουν τελικά μόνο την παράδοση στην αγριότητα, την απάνθρωπη φύση του καπιταλισμού. Αναγνωρίζοντας την οργάνωση μας ως κομμάτι της τάξης, κατανοώντας ότι αυτά τα ζητήματα δεν είναι ξένα για το εσωτερικό μας, ότι η χρήση ουσιών μας αφορά ατομικά θέλουμε να δώσουμε συλλογική απάντηση και μάχη.

Η απόρριψη της εθελουφλίας απέναντι στην χρήση ουσιών, πηγάζει από την επιμονή μας να εμπνεόμαστε από την πραγματική κατάσταση της τάξης. Αυτός είναι τελικά ο ουσιαστικός λόγος από τον οποίο πηγάζει η απόρριψη της χρήσης για εμάς, απέναντι σε μια ηθικολογία που εξυπηρετεί τις ανάγκες αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης. Η ισχυρότερη παρότρυνση-διέγερση για εμάς είναι οι εργατικοί αγώνες, η ισχυρότερη πηγή της αυτοπεποίθησης μας είναι τα ιδανικά της κομμουνιστικής κοινωνίας, καμία ουσία δεν μπορεί να τα υποκαταστήσει. Η νεολαία έχει ιδιαίτερο ρόλο να επιτελέσει σε αυτήν την προοπτική, η οργάνωση μας έχει περιγράψει με σαφήνεια τις αναβαθμισμένες απαιτήσεις που έχει να υπηρετήσει. Πρέπει να σκύψουμε με πραγματική αγωνία -όχι με όρους κοινωνικού ελέγχου- και συναίσθηση κυρίως της αναγκαιότητας να κοιτάζουμε ψύχραιμα και να κατανοήσουμε αυτό το κοινωνικό σύμπτωμα.

Παραπομπές

<http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/shows/heroin/etc/history.html>

https://wiki.dmt-nexus.me/w/images/6/6b/Prehistoric_peyote_use.pdf

<https://faculty.unlv.edu/mccorkle/www/Opium,%20Cocaine%20and%20Marijuana%20in%20American%20History.pdf>

<http://www.independent.co.uk/life-style/health-and-families/features/history-of-drugs-narcotics-antiquities-2129660.html>

<https://christostsantis.com/2014/11/02/%CE%BA%CE%BF%CE%B9%CE%BD%CF%89%CE%BD%CE%B9%CE%BA%CF%8C%CF%82-%CE%B1%CF%80%CE%BF%CE%BA%CE%BB%CE%B5%CE%B9%CF%83%CE%BC%CF%8C%CF%82-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CF%84%CE%BF%CE%BE%CE%B9%CE%BA%CE%BF%CE%BC%CE%B1/>

[http://www.emcdda.europa.eu/\(Ευρωπαϊκό Παρατηρητήριο για τα Ναρκωτικά\)](http://www.emcdda.europa.eu/(Ευρωπαϊκό Παρατηρητήριο για τα Ναρκωτικά))

[http://www.epipsi.gr/Tekmiriosi/EKTEPN/ektepn.php\(Εθνικό Κέντρο Τεκμηρίωσης και Πληροφόρησης για τα Ναρκωτικά\)](http://www.epipsi.gr/Tekmiriosi/EKTEPN/ektepn.php(Εθνικό Κέντρο Τεκμηρίωσης και Πληροφόρησης για τα Ναρκωτικά))

Παναγιώτης Αλεφ., OB Νοτίων

Κατερίνα Ζουρ, OB ΝΟΠΕ-EMME

Μάκης Μακ., ONE, OB Πειραιά